

У шістнадцять років Ярон Артолій Екберт III переміг у війні, яку розпочали проти Картії. Через рік він одружився зі своєю коханою Імоджен. Події, описані в цій історії, розповідають про те, що сталося за той рік.

ПРОЛОГ

Хтось може поцікавитися, як неймовірного короля Ярона описують його близькі. У відповідь нечасто почуєш епітет «неймовірний», хіба що наступним словом буде «дурень». Хоч я також чув «розчарування», «скабка в одному місці» й «ризикуює погубити нас усіх».

Звичайно, були й інші відповіді.

«Він народився, щоби робити страшну шкоду, ніби ніщо інше не приносить йому радості». Так сказала моя доглядальниця, коли мені ще й чотирьох не було. Я досі вважаю, що вона занадто рано склала про мене таку несправедливу думку. Що такого я міг зробити, аби вона сказала ці слова? Я лише час від часу перелазив через балкони замку і не надто успішно спробував осідлати козу.

Мій учитель казав про мене малого: «У Ярона блискучий розум, треба лише втримати його на одному місці достатньо довго і навчити чогось, адже він вважає, що знає все. Але така можливість трапляється вкрай рідко».

Річ не в тім, буцім я вважав себе всезнайком. Просто я вже дізнався все, що мені було цікаво, від нього. До того ж я не розумів, навіщо завдавати собі клопоту і вчитися так само, як мій старший брат Дарій. Він мав стати королем. Я мав долучитися до його радників або отримати керівну посаду в армії. Мої батьки давно покинули думку віддати мене вчитися на священника, особливо після сльозливих благань нашого жерця, який колись оголосив із кафедри, що мені «місце серед дияволів, а не серед святих».

Справедливо, адже я саме підпалив кафедру, коли він це сказав. Майже ненавмисне.

Мої матір і батько любили мене, хоча я часто розчаровував їх, бо не міг бути таким, як Дарій. Саме тому в десять років мене мусили відіслати геть, щоби я перестав соромити батька і нарешті десь за морем із мене зробили правильного принца.

Я нізащо не збирався ставати правильним, а проте вирушив добровільно, насамперед з однієї причини: я більше не хотів, щоби про мене стільки базікали.

Та якби ж усе в житті було так просто.

Незабаром після того, як мій корабель рушив у путь через море Еранбол, на нього напали пірати. Корабель зник. Мене вважали мертвим, і це було дивно, адже насправді я цілком вижив. Я здивувався ще більше, коли мій батько знайшов мене в Авенії. Він не забрав мене додому, а попросив і далі ховатися, щоби нашу маленьку країну не сплюндрувала війна.

Так я і став сиротою на ім'я Сейдж і був певен, що ніхто вже про мене й словом не обмовиться.

Та я помилився. Місіс Тарбелді, власниця притулку для безталанних хлопчиків, називала мене

брехуном і злодієм. Я ображався за ці слова. Я ніколи не опускався до брехні.

Сер Бевін Коннер, чоловік, який забрав мене з притулку і хотів посадити на трон як фальшивого престолонаступника, називав мене диявольським принцом. Може, він і мав рацію, та не знав, що я був принцом справжнім. І тепер я мав стати королем, адже Коннер убив моїх батьків і брата, сподіваючись захопити королівство.

У цьому задумі за звання фальшивого принца зі мною змагалися ще два хлопці. Тобаяс вважав, що я неосвічений. Може, якщо порівняти з ним, так і було. Роден вважав себе найкращим мечником, але він помилявся, хоч мені ще не доводилося переконати його в цьому.

Мотт, слуга Коннера, став моїм вірним другом та надійним побратимом у битві. Я не сумнівався — він мав багато чого сказати про свого короля, хоча здебільшого лаяв мене цілком заслужено.

А ще була Імоджен. Єдина людина, яка бачила мене таким, яким я є насправді. Не принцом, а сиротою, який надто часто спричиняв клопіт. Або навіть дурнем. Вона просто бачила мене. Хоч ми ще юні, я сподіваюся колись одружитися з Імоджен.

Знадобилося майже підняти революцію, здолати короля піратів, пережити війну, кілька разів повисіти на волосині від смерті, один раз не надто обдуманно стрибнути зі скелі — та врешті в Картії запанував мир.

Тепер я король, Висхідний король Картії. Цей титул — велика честь. Та оскільки мене ніколи не згадували теплим словом довше, ніж кілька місяців, варто очікувати змін.

І коли вони настануть, я радітиму, якщо «неймовірний дурень» буде найгіршим, що про мене скажуть.

ОДИН

У продовж останніх кількох місяців у Картії панував спокій. Ми з Імоджен були щасливі як ніколи. Наші вороги трималися на відстані, а мене вже не турбували смертельні поранення, хіба тільки синець на стегні після удару об власний трон минулого місяця.

Інакше кажучи, я знуdivся.

А ще я легко дратувався, тривожився і, якщо вірити Імоджен, став причиною, чому ми змінили вісьмох кухарів за останній місяць. Дев'ятьох, якщо рахувати кухарку, що втекла в сльозах, не встигли ми навіть запропонувати їй посаду. І то була лише половина моїх недавніх промахів. Мені ще потрібно було до кінця пояснити Імоджен, чому прапор Картії неначе зірвало з центрального шпильця замку.

Саме з цієї причини, коли три тижні тому Імоджен зазирнула на моє зібрання з регентами й запропонувала вирушити у торговельну місію в Бімар, слуги збіглися до тронної зали подивитися, через що така метушня. Насправді метушні не було. Просто я буквально зробив сальто через стіл для зібрань і так налякав пані Кітчер, що вона аж відскочила і з її голови злетіла перука. Тому й почалися крики. Мої, а не її.

Через три дні певний відсоток жителів Картії зітхнув від полегшення, коли ми відчалили до Бімару, де народилася й виросла Амаринда. Вона була принцесою Бімару та зарученою зі спадкоємцем Картії. Тобто наприпочатку вона мала побратися із моїм братом Дарієм. Після його смерті цей обов'язок перейшов до мене. Та оскільки Амаринда радше б вийшла за вкритий мохом камінь, ми розірвали угоду. Тепер вона заручена з Тобаясом, а я — з Імоджен. І все чудово.

Особливо сьогодні.

Подорож мала неймовірний успіх, усі сторони отримали вигоду. Коли минуло трохи більше ніж два тижні, ми поверталися додому як почесні гості авенійських піратів на кораблі «Червоний змії» — невеликому, але затишному судні. Повернення було правильним рішенням, та я вже боявся уявити, що мене чекало. Ще більше зібрань та урочистих трапез. Знову рутинна.

До кінця нашої мандрівки залишалося ще три дні. Я проводив поглядом призахідні промені, у перерві вивчаючи старий щоденник Бевіна Коннера. Відколи він загинув, я прочитав ці записи вже кільканадцять разів, намагаючись зрозуміти його викривлені мотиви та спотворений патріотизм.

Коннер чітко зазначив речі, які мали перейти його спадкоємцям, та оскільки у нього не було нащадків, ті речі залишалися у мене. Імоджен хотіла, щоб усе його майно знищили. Вона вважала, що ці речі не дозволяють мені відпустити минуле. Та мені здавалося, що з них можна ще багато чого дізнатися. Особливо зі щоденника.

Я кинув поглядом на верхню палубу, з якої долинали звуки веселощів: майже всі пірати зібралися

там на вечерю. Це добре. Якщо вони їдять, то не крадуть.

За останні кілька днів на цьому кораблі я не раз казав Імоджен, що, попри їхні постійні спроби щось у нас украсти, пірати були приємною командою. Її це не надто заспокоїло, та я теж довгий час займався крадіжками, тож не міг засуджувати піратів за такі вчинки.

— Багато із цих піратів уже один раз намагалися вбити тебе, — зазначила вона.

Якщо точніше, то був не один раз, але я вирішив, що не варто їй про це казати. А якщо ще точніше, то я і сам був одним із «цих піратів».

— Яроне, по правому борту з'явилося судно, — гукнув згори Ерік. Він був королем піратів, стерновим корабля та чудово готував щойно виловлену рибу — останнє я дізнався нещодавно. Зазвичай він був дуже приязний, та зараз у його голосі вчувалася тривога. — Воно прямує просто на нас.

Я поклав щоденник Коннера у сумку, перекинуту через плече, й поквапився до Еріка на шканці. Корабель, який він помітив, був каравелою, що йшла під чотирма великими вітрилами. Два гроти вивисувалися над палубою і сягали аж до воронячого гнізда, яке оточили два менші прямі вітрила. До самого воронячого гнізда тягнулася мотузьяна драбина. Над меншими вітрилами на щоглі майорів прапор — ні авенійський, ні піратський. То був простий зелений прапор із білими краями. Я його не впізнав.

Із носа корабля випинався бушприт із піднятим баком, що давало екіпажу судна перевагу в бою. Він був достатньо широким, щоб під шканцями помістилися дві каюти, а в нас була лише одна — капітанська.

Ми з Еріком кілька разів сперечалися про те, хто з нас має отримати цю каюту. Я виграв через те, що дозволив своєму тринадцятирічному названому братові Фінку теж спати там, щоб він не мучив екіпаж своїми розмовами щонаочі.

Корабель повернув, щоби точно зрівнятися із нашим курсом, і цього разу по моїй спині пробіг холодок.

— Яка вогнева міць нашого судна? — запитав я Еріка.

— У нас стандартна кількість гармат. Але той корабель наразі не виявляє до нас жодної агресії.

Я так не вважав.

— Гармати на їхній палубі вже заряджені. Ми можемо їх випередити?

Ерік похитав головою і знову повернув штурвал, щоби відвести нас геть. Він свиснув до іншого пірата, щоб той став на його місце, і віддав указівки, від яких у мене шалено загуркотіло серце:

— Веди нас куди завгодно, але далі від того корабля. Що б не сталося, не дозволяй йому опинитися збоку від нас.

Бо якщо так станеться, його бортовий залп нас потопить.

Ми з Еріком збігли сходами, і він викрикував накази кожному піратові, якого бачив на шляху. До мене він гукнув:

— Я накажу зарядити й наші гармати, але в них більший корабель. Ми можемо влучно поцілити першими, коли пощастить. Якщо ж їхній намір — атакувати, то їм цілком вдасться нам нашкодити. Краще проведи своїх людей у безпечне місце.

Я кивнув і побіг до кают-компанії на основній палубі, де Імоджен, Фінк і Мотт грали в карти.

— Справи кепські, — сказав я. — Ми маємо заховати стільки людей, скільки зможемо.

Мотт мовчки підвівся і пішов у кубрик, закликаючи всіх картійців на борту зібратися біля спальних місць.

Імоджен глянула на Фінку:

— Піди на камбуз і візьми стільки їжі, скільки зможеш нести. Тоді відзвітуй Мотту.

Вона пішла зі мною назад на палубу. Тепер уже було очевидно, що інший корабель цілеспрямовано наближався. Його капітанка стояла на баку й направляла свій меч просто на нас.

— Це інший піратський корабель? — запитала Імоджен. — Вони нас атакують?

Я похитав головою:

— Ерік запевнив мене, що ця частина моря Еранбол належить авенійським піратам. Я сумніваюся, що це напад.

— Чому тоді він тримає курс на нас? — насупила вона брови.

Я передав Імоджен свою торбину, узяв її за руку й повів на нижню палубу, де Мотт і досі віддавав усім розпорядження:

— У трюмі є кілька фальш-стін. Заховайтеся там, а ми вас замкнемо. Ви мусите залишатися там стільки, скільки зможете. Або поки ми вас не витягнемо. Він оглянув групу людей: — Фінку, Амариндо, Імоджен...

— Ні! — вигукнула вона. — Мотте, я хочу битися з вами!

Я повернувся до неї:

— Не буде ніякої битви, коли вони нападуть. Наші сили не рівні. Ти мусиш заховатися.

— І ти також, — сказав Мотт. — Яроне, є чотири місця. І четверте — для тебе.

— Нізащо! — відрубав я. — Де мій меч?

Роден, капітан мого війська, торкнувся моєї руки:

— Ти король. Тобі потрібно сховатися понад усе.

Я похитав головою, готовий відповісти, але не встиг, бо з головної палуби хтось гукнув по мене:

— Яроне, ви маєте це побачити!

Я стиснув долоню Імоджен і сказав Моттові:

— Заховай усіх інших. Я повернуся. Хтось може знайти мій меч?

Тоді я збіг по трапу на головну палубу.

Вороже судно підняло новий стяг. На ньому виднілися намальовані чорні літери, з яких від морських бризок уже стікала фарба, розмазуючись під написом. Лише одне слово: ЯРОН.

Моє серце ледь не вистрибувало з грудей, коли я гукнув до Мотта вниз:

— Ніхто не має права виходити на головну палубу, поки ця ситуація не розв'яжеться! Це мій наказ!

— Чому? — спитала Імоджен. — Що там відбувається?

— Негайно ховайтеся! Всі як один!

— А ти? — скрикнула Амаринда. — Яроне, спускайся сюди!

— Ти почув мій наказ, Мотте? — гукнув я.

Запала довга пауза, і врешті він розпорядився:

— Ви чули короля. Ви знаєте, що робити.

Ерік важкими кроками піднявся на палубу, глипнувши на мене:

— Мій корабель триматиме той курс, який виберу я. І я наказуватиму, коли стріляти й коли